

Toen alles stilviel

Toen alles stilviel

*Een verhaal over vasthouden,
Ook als je elkaar los moet laten*

I.C. Chenin

Colofon

Auteur: I.C. Chenin

Titel: *Toen alles stilviel*

Uitgever: Bookmundo

Omslag: Bookmundo

ISBN: 9789403821849

Eerste druk: 2025

Van dezelfde auteur verscheen ook *Wij zijn samen niet alleen*, een boek over partnerrelaties en autisme, *Grip op je leven, regie vanuit je hart*, geschreven voor iedereen die verlangt naar meer (be)grip, balans en zelfliefde in het leven, *Adem. Jij bent veilig*, een gids om je door een paniekaanval heen te helpen en *Kintsugi & Relaties: De kracht van onze barsten, de scherven van verbinding*, geïnspireerd door het Japanse Kintsugi, het met goud herstellen van gebroken keramiek, laten we zien hoe relaties helen door breekbaarheid niet te verbergen, maar te omarmen.

© 2025 I.C. Chenin

Alle rechten voorbehouden.

Geen enkel deel van dit boek mag worden verveelvoudigd of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Voor meer informatie:

https://publishnl.bookmundo/site/userwebsite/index/id/i.c._chenin

<https://autisme-in-verbinding.nl>

Voorwoord

Wil ik een inkijkje geven in hoeveel impact Corona hier heeft gehad?

Wil ik dat eigenlijk wel delen? Of houden we het voor onszelf, ziet

iedereen alleen de buitenkant en stellen we ons niet kwetsbaar op?

We hebben ons dat afgevraagd en nu toch besloten om ons verhaal te delen.

Mijn man, gezond, slank, vitaal, geen onderliggende problematiek, heeft bijna 3 weken aan de beademing, in coma, op de IC gelegen. Zijn overlevingskansen waren niet groot. Ruim 2 weken lang konden artsen ons geen enkele zekerheid geven en op 2 momenten ging het zo slecht dat ook artsen dachten dat hij het niet ging redden. Hij heeft de dood in de ogen gekeken en wij (onze 2 dochters en ik) hebben naast hem gestaan terwijl hij bewegingloos in een ziekenhuisbed lag. Ieder van ons alleen aan zijn bed, want er was maar 1 uur per dag, 1 bezoeker toegestaan.

Wij hebben zijn doodsstrijd gezien, we waren erbij toen zijn lichaam op dreigde te geven en de machines hem in leven hielden. Hij heeft het ternauwernood gered. Het plaatsen van een tracheostoma was nodig om hem van de beademing af en weer uit coma te kunnen halen.

Hij was 20 kilo van de 80 kwijt (vooral spiermassa) en kon niet meer zitten, staan, lopen, slikken, praten en heeft dat tijdens zijn opname in

een revalidatiecentrum opnieuw moeten leren.

Zonder onze nabijheid, zonder onze steun, want geen bezoek.

En nu 5 jaar later heeft het nog steeds invloed op ons leven.

Dit is ons verhaal..

*No one knows just what to say
It's like we're in uncharted territory
No one knows the proper way
It's like the ground has fallen from under me
~ Kensington*

Inhoudsopgave

Hoofdstuk 1 – Kegelen

Hoofdstuk 2 – Het einde van de vanzelfsprekendheid

Hoofdstuk 3 – Tussen hoop en vrees

Hoofdstuk 4 – En daar was jij

Hoofdstuk 5 – Tussen waken en verdwalen

Hoofdstuk 6 – Naar huis

Hoofdstuk 7 – De toekomst wordt anders

Nawoord

Hoofdstuk 1 – Kegelen

‘Laten we gaan kegelen.’

Een spontaan idee, op een gewone vrijdagavond. In een ouderwets café bij ons in het dorp, waar de tijd al jaren lijkt stil te staan.

We waren met vrienden. Gewoon, de vaste groep. De sfeer was ontspannen, alsof de wereld nog gewoon draaide zoals altijd. We bestelden bier, bitterballen, lachten om elkaars worpen. De kegels rammelden als altijd, het hout rook nog hetzelfde als vroeger. De geur van bier, frikandellen en ouderwetse vloerbedekking was precies zoals we het kenden. Het voelde vertrouwd. Veilig bijna.

‘Als we ergens corona oplopen, is het hier wel,’ grapte iemand. We keken om ons heen naar de bedompte ruimte, de fletse verlichting, het gebrek aan ventilatie. Iedereen lachte. Het voelde als een ver-van-je-bed show.

Rutte had net op tv gezegd dat handen schudden niet meer verstandig was. Een waarschuwing, meer niet. Geen paniek, geen maatregelen die echt ingrepen in het dagelijks leven. En dus gingen we gewoon door. We deden wat we altijd deden. Met een gevoel van: het zal zo’n vaart niet lopen.

Op het vliegveld hadden we een paar mensen met mondkapjes gezien.

Aziatische toeristen vooral. ‘Overdreven,’ zeiden we tegen elkaar. ‘Het is

maar een griepje.'

We gaven elkaar nog steeds een hand. Gingen dicht op elkaar zitten.

Iemand proestte van het lachen, niemand keek op of om. Het was maart 2020, en we stonden op het randje van een nieuwe wereld, zonder het te beseffen.

We waren zorgeloos. Niet naïef, maar wel onaantastbaar. We hoorden de berichten uit Italië, maar die leken van een andere planeet. Wat kon er nou écht gebeuren? Wij hadden onze levens op orde, onze agenda's vol, onze dagen gevuld met plannen. Werk dat doorging. Vakanties in het vooruitzicht.

En dus kegelden we.

Met rode wangen van het lachen, en drank die rijkelijk vloeide. Met opmerkingen over hoe raar mensen doen, hoe de media alles opblazen.

Met een vanzelfsprekend vertrouwen in morgen. We maakten nog grapjes over wc-papier hamsteren. We dachten: die mensen zijn echt van het padje af.

Later die avond besloten we nog even te blijven. In het café zelf, dat inmiddels flink vol was gelopen, nam een lokale zanger afscheid van zijn artiestenbestaan. Hij zat achter zijn keyboard en speelde zijn favoriete nummers. Het hele café stond vol. Mensen zongen mee, riepen